

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **H. H.**, zastoupený Mgr. Maruanem Abu Assadem, advokátem se sídlem Na Větrníku 1493/73, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2023, č. j. 21 Az 23/2023 - 40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2023, č. j. OAM-209/LE-LE05-LE05-2023, podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 2. 6. 2023, č. j. 21 Az 23/2023 - 40, zamítl jako nedůvodnou.

[2] Městský soud konstatoval, že stěžovatel přichází z bezpečné země původu ve smyslu § 2 bodu 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Důkazní břemeno tedy leželo na žalobci, který však neprokázal, že by pro něj Alžírsko nebylo bezpečnou zemí. Městský soud podrobně rekapituloval žalobcova tvrzení týkající se jeho situace v zemi původu a uvedl, proč žalobcem tvrzené okolnosti nemohly vést k vyhovění jeho žádosti. Konstatoval, že rovněž žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč posoudil žalobcovu žádost jako zjevně nedůvodnou, resp. proč neshledal Alžírsko ve vztahu k žalobci jako nebezpečnou zemi. Žalovaný dle městského soudu uvedl také všechny podklady, z nichž vycházel (zejména žádost a obsah pohovoru, souhrnná zpráva o aktuální situaci v zemi původu a Informace OAMP o situaci v zemi ze dne 30. 5. 2022) a srozumitelně je vyhodnotil. Vzhledem k tomu, že důkazní břemeno leželo na žalobci, neshledal městský soud důvodnou ani námitku nedostatečného šetření žalovaného. Podle městského soudu měly zprávy o zemi původu obecný charakter,

na žalobci nicméně bylo, aby jejich obsah vyvrátil ve vztahu ke své osobě, což se mu nepodařilo.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podává proti rozsudku městského soudu kasační stížnost.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti rekapituluje dosavadní průběh řízení a namítá, že městský soud „*nesprávně posoudil právní otázky, ale i to, že řízení je současně postiženo vadami spočívajícími v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, ale je stavěna pouze na domněnce či představě správního orgánu.*“ Dále uvádí, že žalovaný porušil základní zásady správního řízení, zejména zásadu objektivní pravdy. Správní orgány by měly označit rozhodné skutečnosti, čímž by byl naplněn požadavek přesvědčivosti rozhodnutí. Žalovaný porušil také zásadu součinnosti s právníky a fyzickými osobami a zásadu volného hodnocení důkazů. Městský soud dle stěžovatele nepřihlédl k těmto vadám řízení a žalobu zamítl. Dále stěžovatel odkazuje na listinné důkazy, které předložil v řízení u městského soudu vedeném pod sp. zn. 16 A 13/2023 [Jedná se o jiné řízení, než to, které vedlo k nyní přezkoumávanému rozsudku, konkrétně šlo o řízení o žalobě proti rozhodnutí o tom, že důvody pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu trvají a vstup na území ČR se žalobci nepovoluje a o stanovení doby, na niž se vstup nedovoluje, do 2. 7. 2023. Městský soud tuto žalobu zamítl a následnou kasační stížnost zdejší soud usnesením ze dne 28. 7. 2023, č. j. 10 Azs 202/2023 - 41, odmítl pro nepřijatelnost. – pozn. NSS].

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že kasační námitky jsou shodné s námitkami žalobními a v napadeném rozsudku na ně lze nalézt odpověď. Žalovaný trvá na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí i napadeného rozsudku.

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nepřípustná. Podle tohoto ustanovení *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[7] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

[8] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a uplatňuje se v něm i obecný princip *vigilantibus iura scripta sunt* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, č. 312/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel tak má mimo jiné povinnost označit rozsah, v jakém napadá rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu, a skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti. Takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti (s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) je Nejvyšší správní soud vázán. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, pak vyplývá, že *[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých*

pokračování

'obvyklých' nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. (...) Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Tyto závěry lze vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně namítá, že městský soud „*nesprávně posoudil právní otázky*“ a nepřihlédl k vadám správního řízení. Nekonkretizuje však, jaké závěry, úvahy či hodnocení krajského soudu považuje za nezákonné. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud se žalobními námitkami stran procesních vad správního řízení a věcného posouzení žádosti o azyl zabýval v odstavcích 17 až 20 napadeného rozsudku, z nichž vyplývá, proč je neshledal důvodnými. Proti těmto závěrům městského soudu však stěžovatel žádné konkrétní námitky v kasační stížnosti nevznáší.

[10] Zbývající část kasační argumentace směřuje proti závěrům a postupu žalovaného. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí. Uvedení konkrétních stížných námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Městský soud námitky stran postupu žalovaného ve správním řízení přezkoumatelným způsobem vypořádal, avšak stěžovatel vůči závěrům městského soudu nestaví vlastní konkurující argumentaci. Tyto námitky tak směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí a nejedná se o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud dodává, že nebylo namístě stěžovatele vyzývat dle § 109 odst. 1 s. ř. s. k odstranění výše uvedených vad. Dle usnesení zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, slouží § 109 odst. 1 s. ř. s. k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. které neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. však není určen k tomu, aby soud, který obdrží text tváříci se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího účastníka v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností.

[12] S ohledem na důvody výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu